

klaring. I de enkelte Tilfælde maa det afgøres ved et fornuftigt Skøn, om den taagne Flertalsbeslutning maa betegnes som ovenfor angivet; det bemærkes kun, at naturligvis ikke enhver Ændring i Kontraktens Bestemmelser kan siges at træde Mindretallets Ret for nær. En Beslutning om, at t. Eks. Regnskabet skal aflægges hyppigere, maa Flertallet være berettiget til at tage.

Den bestyrende Nede's Stilling overfor Medrederne omtales dernæst i § 13. Hovedreglen er den, at han har en almindelig Fuldmagtsstilling, hvilket ikke udelukker, at der kan gives ham nærmere Instruks, der dog, som ovenomtalt, maa kundgøres for at være verbindende overfor Tredjemænd. At den bestyrende Nede imidlertid selv indenfor sin Myndigheds Omraade bør, naar der er Tale om vigtigere Spørgsmaal, konferere med de andre Nedere, saavidt Lejligheden tillader det, er naturligt, og Forskriften i denne Retning i Paragraffens 2det Punktum, hvor der tillige ansøres nogle Eksempler, trænger derfor næppe til nærmere Omtale.

Det samme gælder Bestemmelsen i 1ste Punktum af § 14, at den bestyrende Nede kan til enhver Tid affættes ved Beslutning af Partreder, der eje mere end en Halvpart i Skibet, hvilken Bestemmelse er en ligefrem Anvendelse af Hovedreglen i § 12. At den bestyrende Nede, naar han affædige, har Krav paa at blive fyldtgjort for de Indtægter eller Fordele, hvorpaa han ifølge Kontrakten eller anden Hetsgrund maatte have Krav — som der var tilføjet i det særlige danske Solovudkast af 1882 — forstaar sig af sig selv og behøver derfor ikke at siges. — For det Tilfælde, at den bestyrende Nede selv ejer Halvparten af Skibet, vilde han imidlertid blive aldeles uaffættelig, dersom man blev staaende ved Reglen i 1ste Punktum af § 14, uden Hensyn til hvor mislig hans Styrelse end maatte være. Dette gaar aabenbart ikke an, og der er derfor i Paragraffens 2det Punktum foreslaaet, at i et saadant Tilfælde kan endog det mindste Mindretal, nemlig en enkelt Partreder, søge Hjælp hos Domstolene, det er den sagkyndige Søret, for at faa den bestyrende Nede fjernet, naar dertil findes at være fuldgjældig Følge. At ikke enhver begrundet Anke over den bestyrende Nede's Styrelse, i et enkelt eller flere Tilfælde, kan være tilstrækkelig Grund til at fjerne ham, er en Selvfølge; Forudsætningen maa være den, at den bestyrende Nede ligefrem foruretter Mindretallet eller gør sig skyldig i saadanne Fejl eller Misligheder, at et Flertal — hvis der var et saa-

dant — vilde kunne siges at krænte Nederikontrakten eller Mindretallets Ret, jfr. § 22 Nr. 3, ved ikke at benytte sin Magt til at affædige ham. Men det er ugørligt at give nærmere positive Regler herom, Afgørelsen maa i dette, som ved de beklægtede Bestemmelser i Lovforslagets §§ 24 og 61, bero paa Rettens fornuftige og rimelige Skøn. Som Modvægt imod en efter de andre Partrederes Formening ubesøjet og uheldig Afgørelse fra Rettens Side er det imidlertid anset rigtigt i § 22 Nr. 2 at give enhver Partreder Ret til at forlange Nederiets Oplosning, naar den bestyrende Nede er bleven affædiget ved Rettens Kjendelse. Til Støtte for en saadan Ret kan iøvrigt ogsaa anføres, at Nederiet let kan komme i en meget uheldig Stilling ved en bestyrende Nede's Afstedigelse, naar ikke en anden straks kan træde i hans Sted. Det norske Solovforslag har paa Grund heraf i Slutningen af § 14 tilføjet de Ord: „og bestikke en midlertidig Bestyrer“, men man har fra dansk Side ikke troet at kunne give Retten et saadant for dens almindelige Virksomhed fremmed Hverv.

I §§ 15 og 16 gives Regler for den bestyrende Nede's Regnskabsførelse. At han bør føre særskilt Regnskab over sin Forvaltning af Nederiets Anliggender og for samme gøre Rede og Rigtighed, forstaar sig af sig selv. Med Hensyn til Tiden for Regnskabsaflæggelsen, der — som det siges i § 16 — kan ske ved Omjendelse eller Fremlæggelse til Efterhyn, er det ikke muligt at give nogen fast Regel, som kunde passe for alle Tilfælde. Eftersom der er Tale om enkelte længere Rejser eller om Udførelse af en Række kortere Rejser, eftersom Skibet lægges op om Vinteren eller farer hele Aaret rundt, vil en Regnskabsaflæggelse ved endt Rejse eller ved Aarets Udgang, eller mulig til andre Tider af Aaret, kunne være den hensigtsmæssigste Ordning. Det naturlige er derfor, at der i Nederikontrakten eller paa anden Maade af Nederiet tages Bestemmelse om, hvor ofte og hvornaar Regnskab skal aflægges. Naar der ikke desto mindre i § 15 er indsat den Regel, at Regnskab i Mangel af anden Bestemmelse skal aflægges for hvert Kalenderaar, inden 1 Maaned efter dets Udlob, er dette slet fordi der, til Betryggelse for Minoriteten i Nederiet, særligt hvis den bestyrende Nede maatte eje Halvdelen af Skibet eller mere, ikke bør sættes en Bestemmelse, i Kraft af hvilken der i alt Fald en Gang om Aaret kan fremtvinges en Regnskabsaflæggelse og i Forbindelse dermed, jfr. § 19, en Fordeling af Udbyttet. Flertallet vil selvfølgelig altid have det i